यिष्यामि। यद्भार्यावाक्येन भवताहं समुद्रे प्रक्षेप्तुं नीतः। तदेव न युक्तं। यद्यपि भार्या सर्वलोकादपि वल्लभा भवति। तथापि न मित्राणि बान्धवाश्च भार्यावाक्येन समुद्रे प्रक्षिप्यन्ते। तन्मूर्ख मूढत्वेन नाशस्तव मया प्रागेव निवेदित आसीत्। यतः

५ सतां वचनमादिष्टं मदेन न करोति यः।
स विनाशमवाप्नोति घण्टोष्ट्र इव सत्वरं ॥ ६८ ॥

कथा ॥ १ ॥ मकर आह। कथमेतत्। सो ऽब्रवीत्। अस्ति कस्मिंश्चिदधिष्ठाने उद्दालको नाम रथकारः प्रतिवसति स्म। स चातीव दारिद्रोपहतश्चिन्तितवान्। अहो धिगियं दरिद्रतास्मद्गृहे। यतः सर्वो ऽपि जनः १० स्वकर्मणैव रतस्तिष्ठति। अस्मदीयः पुनर्व्यापारो नात्राधिष्ठाने ऽघटि। यतः सर्वलोकानां चिरन्तनाश्चतुर्भूमिका गृहाः सन्ति। मम च नात्र। तत् किं मदीयेन रथकारत्वेन प्रयोजनं। इति चिन्तयित्वा देशान्निःक्रान्तः। यावत् किञ्चिद्वनं गच्छति। तावद्गह्वराकारवनगहनमध्ये सूर्यास्तमनवेलायां स्वयूथाद्भ्रष्टां प्रसववेदनया पीड्यमानामुष्ट्रीमपश्यत्। १५ स च दासेरकयुक्तामुष्ट्रीं गृहीत्वा स्वस्थानाभिमुखः प्रस्थितः। गृहमासाद्य रज्जुं गृहीत्वा तामुष्ट्रिकां बबन्ध। ततश्च तीक्ष्णं परशुमादाय तस्याः कृते पल्लवानयनार्थं पर्वतैकदेशे गतः। तत्र च नूतनानि कोमलानि बहूनि पल्लवानि छित्वा शिरसि समारोप्य तस्याग्रे निचिक्षेप। तया च तानि शनैः शनैर्भक्षितानि। पश्चात् पल्लवभक्षण २० प्रभावादहर्निशं पीवरतनुरुष्ट्री सञ्जाता। सो ऽपि दासेरको महानुष्ट्रः सञ्जातः। ततः स नित्यमेव दुग्धं गृहीत्वा स्वकुटुम्बं परिपालयति। अथ रथकारेण वल्लभत्वाद्दासेरकग्रीवायां महती घण्टा प्रतिबद्धा। पश्चाद्रथकारो व्यचिन्तयत्। अहो किमन्यैः दुष्कृतकर्मभिः। यावन्ममैतदेवोष्ट्रीपरिपालनमस्य कुटुम्बस्य भव्यं सञ्जातं। तत् किम २५ न्येन व्यापारेण। एवं विचिन्त्य गृहमागत्य प्रियामाह। भद्रे तव